



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: **JUDr. J.B.**
bytem ...
zastoupen advokátem JUDr. Václavem Nohovcem
sídlem náměstí T. G. Masaryka, Plzeň

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní třída 16, Praha 1
zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem
sídlem Školská 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 27. 6. 2014, sp. zn. K 44/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované (dále jen odvolací kárný senát) ze dne 27. 6. 2014, sp. zn. K 44/2013 (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované (dále jen kárný senát) ze dne 23. 8. 2013, sp. zn. K 44/2013 a kterým bylo toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Kárný senát rozhodl, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že poté, co dne 1. 7. 2005 spolu s JUDr. V.N. jako příkazník uzavřel s A.S. jako příkazcem příkazní smlouvu o poskytování právních služeb s obsahem povinností příkazce při porušení dohodnuté exkluzivity, a poté, co příkazce nedodržel ujednání o exkluzivitě tím, že dne 12. 8. 2009 uzavřel kupní smlouvu, aniž by využil jeho právních služeb a služeb JUDr. V. N., s odkazem na porušení příkazní smlouvy ze dne 1. 7. 2005 do současné doby spolu s JUDr. V. N. požaduje po příkazci zaplacení částky 183 816 Kč za neposkytnutí právních služeb, tedy při výkonu advokacie nejednal čestně, při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky, ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a povinnost dát oprávněným zájmům klienta přednost před vlastními zájmy, čímž porušil ustanovení § 16 odst. 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o advokacii) ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky. Za to bylo žalobci podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uloženo kárné opatření – pokuta ve výši 20 000 Kč.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývají následující podstatné skutečnosti.

Dne 31. 10. 2012 byla žalované doručena stížnost A. S. ohledně posouzení příkazní smlouvy ze dne 1. 7. 2005 uzavřené s advokátní kanceláří žalobce a JUDr. V. N. Příkazce uvedl, že tuto smlouvu pokládá za nemravnou a nevyváženou, protože obsahuje zcela nepřiměřené sankce vůči němu.

Ve svém vyjádření ke stížnosti žalobce uvedl, že příkazce zastupoval na základě příkazní smlouvy a jednotlivých dílčích udělených plných mocí v rozsáhlých restitučních sporech od roku 1995. Jednalo se o celou řadu pozemků a dalších nemovitostí včetně sladovny ve Stodě. Ačkoli byla sepsána pouze dohoda o vydání věci – sladovny, uzavření této dohody předcházely desítky jednání, studium dokladů, porad s klientem, jednání s protistranou atd. Příkazce bez vědomí advokátní kanceláře uzavřel kupní smlouvu na sladovnu, aniž využil spolupráce s žalobcem, ke které se v příkazní smlouvě zavázal. Po tomto zjištění žalobce v souladu s čl. II. odst. 1 příkazní smlouvy požadoval zaplacení smluvní odměny a podle čl. III. odst. 5 zaplacení smluvní pokuty. Věc byl žalobce nucen řešit podáním žaloby. Není jasné, v čem příkazce spatřoval nevyváženost a nemravnost příkazní smlouvy.

Dne 18. 3. 2013 bylo podáním kárné žaloby předsedou kontrolní rady žalované zahájeno kárné řízení proti žalobci. V kárné žalobě byl vymezen skutek tak, že vedle jednání popsaného ve výroku prvostupňového rozhodnutí byl žalobce viněn ještě z toho, že se svým jménem domáhá po příkazci zaplacení částky 1 033 000 Kč jako ušlé odměny za neposkytnutí právních služeb.

Žalobce vyjádřil nesouhlas s podanou kárnou žalobou. Pokud se týká exkluzivního poskytování právních služeb podle příkazní smlouvy, k tomu uvedl, že nejednalo se o doživotní exkluzivní poskytování služeb. Ujednání se týkalo výhradně nemovitostí

získaných v restituci a bylo zájmem stěžovatele nemovitosti prodat co nejrychleji. Vzhledem k výsledkům restitučních sporů šlo v podstatě pouze o objekt sladovny ve Stodě. Stěžovatel tvrdil, že sladovna je neprodejná, rovněž žalobcova advokátní kancelář pomáhala nalézt kupce, avšak neúspěšně. V průběhu roku 2010 se žalobce náhodně dozvěděl, že stěžovatel prodal sladovnu za 16 900 000 Kč. Zcela logicky žalobce následně uplatnil nárok na vyplacení smluvní odměny, načež stěžovatel tvrdil, že částka ve smlouvě byla fiktivní a ve skutečnosti nemovitost prodal za 4 500 000 Kč. Proč je ve smlouvě jiná částka, logicky nevysvětlil ani kupující. Skutečnost, že stěžovatel prodej zatajil a později tvrdil jinou kupní cenu, než byla ve smlouvě, vedla k podání žaloby.

Dne 23. 8. 2015 se uskutečnilo jednání kárného senátu, při kterém žalobce zopakoval, že se nejednalo o exkluzivní poskytování právních služeb. Poskytování právních služeb se týkalo pouze restitucí konkrétních nemovitostí. K vymáhané částce 183 816 Kč uvedl, že se jedná o smluvní pokutu, která byla dohodnuta pro případ, že klient zadá poskytování právních služeb někomu jinému, popřípadě uzavře dohodu bez součinnosti s příkazníky. Žalobce poukázal na to, že klient chtěl docílit snížení sjednané odměny a že ohledně ujednání o smluvní pokutě bude rozhodovat soud, kterému přísluší zhodnotit, zda dohoda o smluvní pokutě je v rozporu s dobrými mravy.

Po projednání věci vydal kárný senát rozhodnutí, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že poté, co dne 1. 7. 2005 spolu s JUDr. V. N. jako příkazník uzavřel s příkazcem příkazní smlouvu o poskytování právních služeb s obsahem povinností příkazce při porušení dohodnuté exkluzivity, a poté, co příkazce nedodržel ujednání o exkluzivitě tím, že dne 12. 8. 2009 uzavřel kupní smlouvu, aniž by využil jeho právních služeb a služeb JUDr. V. N., s odkazem na porušení příkazní smlouvy ze dne 1. 7. 2005 do současné doby spolu s JUDr. V. N. požaduje po příkazci zaplacení částky 183 816 Kč za neposkytnutí právních služeb. Tedy při výkonu advokacie nejednal čestně, při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost dát oprávněným zájmům klienta přednost před vlastními zájmy, čímž porušil § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky. Za to mu bylo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uloženo kárné opatření pokuta ve výši 20 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí kárný senát uvedl, že advokát nemůže jakkoliv bránit svobodné volbě klienta ve výběru osoby advokáta či osoby poskytující právní služby nebo jakkoli tuto svobodnou volbu sankcionovat. Takové jednání advokáta je zjevně neslučitelné se zákonem o advokacii, resp. stavovskými předpisy.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 20. 11. 2013 odvolal. V podaném odvolání mimo jiné namítl, že jednání popsané v první části výroku, tedy uzavření příkazní smlouvy ze dne 1. 7. 2005, která byla pokračováním příkazní smlouvy shodného obsahu uzavřené již v roce 1999, je již promlčené. Ustanovení příkazní smlouvy o tzv. exkluzivitě bylo sjednáno na výslovné přání klienta, tedy příkazce. Ujednání o exkluzivitě není v rozporu se zákonem, přičemž pokud za jeho porušení nehrozí sankce, ztrácí smysl.

Dne 27. 6. 2014 odvolací kárný senát žalobcovo odvolání zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, přičemž nejvýznamnějším důkazem byla existence a obsah příkazní smlouvy, která byla uzavřena mezi stěžovatelem jako příkazcem a žalobcem a JUDr. V. N. jakožto příkazníky dne 1. 7.

2005 a která obsahovala mj. ujednání o exkluzivitě sjednané v čl. III odst. 5 příkazní smlouvy a sankci za porušení uvedeného jednání (v podobě sjednání povinnosti uhradit mimosmluvní odměnu).

Dalším podstatným důkazem byla skutečnost, že žalobce spolu s JUDr. V. N. požadovali po stěžovateli uhrazení částky 183 816 Kč jako ušlé odměny; zaplacení této částky s příslušenstvím se následně domáhali u Obvodního soudu Plzeň – město, a to žalobou ze dne 5. 3. 2012. Odvolací kárný senát v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že ujednání obsažené v čl. III. odst. 5 příkazní smlouvy lze popsat jako ujednání o exkluzivitě a o sankci za její porušení, přičemž takovéto ujednání nelze interpretovat jinak než vyloučení možnosti svobodné volby zvolit si jiného advokáta, když takováto „svobodná“ volba byla sankcionována v podobě povinnosti uhrazení mimosmluvní odměny. Jestliže příkazní smlouva obsahovala v čl. III. odst. 5 ujednání, že: *„Příkazce se dále zavazuje, že i pro případ pozdějšího zcizení každé z nemovitostí, označených v čl. I. a II. této smlouvy, svěří tyto právní záležitosti výhradně příkazníkům, kterým za takové právní zastoupení bude příslušet odměna, dohodnutá mezi příkazcem a příkazníky, eventuálně určená jako odměna mimosmluvní ve smyslu platného advokátního tarifu. I v případě, že příkazce nedodrží tato ujednání o exkluzivitě, je povinen vyplatit příkazníkům mimosmluvní odměnu, která by příkazníkům náležela za každý i dílčí převod nemovitosti vždy v rozsahu tří úkonů právní pomoci.“*, pak toto ujednání není možné vykládat jinak než omezení svobodné volby advokáta a tedy i porušení základní zásady zakotvené v zákoně o advokacii.

Pokud se jedná o odvolací námitky nepřezkoumatelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí a promlčení, k těmto odvolací kárný senát uvedl, že příkazní smlouva byla uzavřena dne 1.7.2005, že použití pojmu „exkluzivita“ bylo s ohledem na obsah ujednání na místě a že ostatně sama příkazní smlouva tento pojem obsahuje. Výrok prvostupňového rozhodnutí nelze dle odvolacího orgánu považovat za nepřezkoumatelný, nemůže vést k jinému výkladu, než že uzavřenou příkazní smlouvou byla omezena svobodná volbu příkazce zvolit si advokáta a že tím byly porušeny základní zásady zakotvené v zákoně o advokacii. Námitku promlčení skutku odvolací kárný senát neshledal rovněž důvodnou. K této otázce uvedl, že porušení zájmů chráněných zákonem o advokacii je dáno samotným ujednáním o sankci v příkazní smlouvě, jedná se jednání trvající, kdy promlčecí doba nemohla začít běžet. U požadavku na zaplacení částky 183 816 Kč se jedná o delikt trvající do doby podání kárné žaloby, Roněž výše uložené pokuty byla odvolacím kárným senátem shledána přiměřená.

Žalobce v žalobě poukázal na to, že v průběhu celého řízení namítal promlčení skutku popsaného v prvním výroku, tedy uzavření smlouvy dne 1. 7. 2005. Podle kárného senátu nemohla začít běžet promlčecí doba, neboť se jedná o jednání trvající do doby, než byla podána kárná žaloba. Tento názor však nebyl žádným způsobem odůvodněn. Nebylo vůbec vysvětleno, jaký právní účinek podáním kárné žaloby nastal a zda v důsledku podání kárné žaloby byl odstraněn tvrzený protiprávní stav. Tato část rozhodnutí je nepřezkoumatelná.

Žalobce zdůraznil, že spolu s dalšími kolegy zastupoval klienta k jeho spokojenosti již od roku 1995, a to v mnoha kauzách týkajících se jeho restitučních nároků. Nadto ustanovení o exkluzivitě v zastoupení navrhl sám příkazce již při vypracování původní příkazní smlouvy z roku 1999, jejíž podstatná část byla přejata do příkazní smlouvy z roku 2005. Dle žalobce byl nesprávně interpretován čl. III. odst. 5 příkazní smlouvy, kdy bylo

v rozhodnutí uvedeno, že příkazce se zavazuje svěřit své právní záležitosti výhradně příkazníkům. V uvedeném článku však bylo uvedeno, že se jedná pouze o případy zcizení nemovitostí, označených v čl. I. a II. příkazní smlouvy, tedy nikoliv právní záležitosti, ale pouze konkrétní případy prodeje konkrétních nemovitostí. Rozhodnutí se vůbec nezabývalo účelem tohoto ujednání. Výhradní zastoupení v uvedených případech bylo sjednáno pro možnost kontroly příkazníků, kteří tím měli získat přehled o prodáváných nemovitostech a kupní ceně, od jejíž výše se odvíjela sjednaná odměna. Takové ujednání nebylo v rozporu se smluvní volností stran danou občanským zákoníkem. Kárný senát ani odvolací kárný senát nevzaly v úvahu čl. IV. odst. 1 příkazní smlouvy, podle kterého mohl příkazce od příkazní smlouvy kdykoli odstoupit.

Žalobce namítl, že pokud kárný senát konstatoval, že porušil povinnost dát oprávněným zájmům klienta přednost před vlastními zájmy, zcela opomněl zabývat se jednáním příkazce, který v příkrém rozporu s čl. III. odst. 1 příkazní smlouvy zatajil příkazníkům prodej nemovitosti a později, kdy jeho podvodné jednání odhalili, lhal o výši kupní ceny. Teprve tehdy žalobce přistoupil k postupu podle čl. III. odst. 5 příkazní smlouvy a podal žalobu jednak na zaplacení sjednané odměny, jednak na zaplacení sjednané smluvní pokuty. Pokud by příkazce postupoval v souladu s uzavřenou příkazní smlouvou a nezatajil by prodej objektu sladovny ve Stodě ve snaze vyhnout se zaplacení sjednané odměny, v tomto konkrétním případě ve výši přesahující 1 000 000 Kč, nebyla by sankce – smluvní pokuta žalobcem vůbec uplatňována.

Žalobce poukázal na to, že rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město sp.zn. 11 C 144/2012 ze dne 12. 5. 2014 bylo rozhodnuto o povinnosti příkazce zaplatit smluvní pokutu, tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp. zn. 11 Co 362/2014 ze dne 20. 11. 2014, tento rozsudek nabyl právní moci dne 11. 12. 2014.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že řešení otázky odstranění protiprávního stavu podáním kárné žaloby nemá na otázku promlčení před podáním kárné žaloby žádný význam. Délka a tvrzená kvalita zastupování stojí mimo posuzovaný skutek, kterým bylo uzavření předmětné části smlouvy a požadování, aby byla splněna i ta její část, která byla v rozporu se stavovským předpisem. Pokud žalobce vysvětloval účel uzavření takového ujednání, znovu tím odhalil a potvrdil postup, kterým se pokusil omezit svobodnou volbu advokáta a upřednostnit svůj zájem před zájmem klienta a využít informací, které získal v souvislosti s poskytováním právních služeb. Co se týče rozhodnutí civilních soudů, žalovaný uvedl, že smlouva může být shledána platnou, i když její uzavření i uplatnění bylo v rozporu s povinnostmi advokáta.

V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že výslovně uplatňuje námitku promlčení skutku, popsáno v prvním výroku napadeného rozhodnutí. Kárné senáty obou stupňů vytrhly kárně stíhané jednání zcela z kontextu a ze všech souvislostí a toto jednání posoudily zcela izolovaně a podle názoru žalobce zjevně formalisticky. Žalobce se nikdy nechtěl dopustit žádného nečestného jednání, nikdy nebyl veden ani žádnými nečestnými pohnutkami, v konečném důsledku se pouze bránil podvodnému a nečestnému jednání příkazce. Žalobce uvedl, že se zásadně neztotožňuje s názorem žalované, podle kterého civilní soudy rozhodují na základě jiných norem a o jiných povinnostech.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání

předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou žalobcem tvrzeného uplynutí lhůty pro podání kárné žaloby a tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.

Podle § 33 odst. 2 zákona o advokacii kárná žaloba musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou byly činěny přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo; tato doba nesmí být delší dvou měsíců.

V daném případě bylo žalobci uloženo kárné opatření za porušení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky.

Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.

Podle ustanovení § 17 zákona o advokacii advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.

Podle čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.

Podle čl. 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky oprávněné zájmy klienta mají přednost před vlastními zájmy advokáta i před jeho ohledem na jiné advokáty.

Je nesporné, že byla dodržena subjektivní lhůta k podání kárné žaloby. Stížnost A. S. byla České advokátní komoře doručena dne 31. 10. 2012 a kárná žaloba byla podána dne 18. 3. 2013, tedy ve lhůtě do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl. Pokud se jedná o dodržení lhůty objektivní, tedy lhůty dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo, zde je třeba vyjít z popisu skutku, tak jak je obsažen ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Jednání žalobce spočívalo jak v zařazení čl. III odst. 5 do příkazní smlouvy ze dne 1. 7. 2005 tak v podání žaloby na zaplacení částky 183 816 Kč, to je v uplatnění smluvní pokuty na základě shora zmiňovaného článku III odst. 5 příkazní smlouvy. Tato jednání spolu souvisí. Jestliže příkazní smlouva obsahovala nedovolené ujednání, jehož zařazení bylo vyhodnoceno žalovanou jako porušení povinností advokáta stanovených ve shora citovaných ustanoveních zákona a Pravidel profesionální etiky, jednalo se porušení povinností stanovených advokátovi, které od doby uzavření příkazní smlouvy stále trvalo. To znamená, že lhůta dvou let nezačala do podání kárné žaloby běžet, neboť protiprávní stav stále trval. To obdobně platí i v případě podání žaloby proti A. S. o zaplacení smluvní pokuty za porušení shora uvedeného čl. III odst. 5 příkazní

smlouvy. Odvolací kárný senát tedy dle názoru soudu věc posoudil správně, když uvedl, že ujednání o sankci zakotvené v čl. III odst. 5 příkazní smlouvy (tedy smlouvy z roku 2005) samo o sobě naplňovalo porušení zájmů chráněných zákonem o advokacii a Pravidly profesionální etiky a tím i skutkovou podstatu kárného provinění. Pokud nebylo změněno nebo jejími účastníky zrušeno, což z provedených důkazů a ani z podání kárně obviněného nevyplývalo, nemohla začít běžet promlčecí doba, protože se jednalo o jednání trvající.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že k prekluzi práva podat kárnou žalobu u skutku uvedeného ve výroku prvostupňového rozhodnutí nedošlo. Soud nemá pochybnosti o tom, že vytýkané jednání bylo třeba hodnotit jako trvající, dosud neskončené. Tento závěr soudu vychází ze zásady trestního práva, že trvající trestný čin se počíná promlčovat teprve od okamžiku ukončení trestné činnosti, tj. od okamžiku odstranění stavu, jehož udržování je znakem trestného činu. Uvedená zásada platí i pro posuzování jednání, za které lze uložit trest či kárné opatření ve správním či obdobném řízení. Dle soudu se odvolací kárný senát s námitkou promlčení vznesenou žalobcem řádně a srozumitelně v napadeném rozhodnutí vypořádal. Byl-li z hlediska běhu prekluzivní lhůty zmíněn okamžik podání kárné žaloby, znamená to pouze to, že ke dni podání žaloby objektivní lhůta dvou let ani v jednom z vymezených jednání nezačala k tomuto okamžiku běžet.

S posouzením námitky prekluze práva podat kárnou žalobu souvisí i posouzení tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Ani tuto námitku soud neshledal jako důvodnou. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 – 24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000 – 29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93–22). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle jaké právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001–47). Žádnou z těchto vad soud v napadeném rozhodnutí neshledal. Žalovaný se naopak s námitkou prekluze dle názoru soudu vypořádal v potřebném rozsahu a v souladu se zjištěným skutkovým stavem a s právními předpisy.

K námitce žalobce, že předmětná příkazní smlouva byla civilními soudy rozhodujícími ve věci žaloby na zaplacení smluvní pokuty vyhodnocena jako uzavřená v souladu s právními předpisy, je třeba uvést, že obdobou námitku vznesenou JUDr. V. N. (druhým příkazníkem podle příkazní smlouvy ze dne 1. 7. 2005) řešil zdejší soud v rozsudku ze dne 16. 11. 2017, č.j. 11Ad 25/2016-42. V tomto rozsudku městský soud uvedl, že *danou příkazní smlouvou lze posuzovat ve dvou různých rovinách. Za prvé se jedná o soulad příkazní*

smlouvy s právními předpisy ve smyslu splnění jejich zákonných náležitostí. Takto činil nejprve Okresní soud Plzeň – město a posléze i Krajský soud v Plzni, přičemž oba soudy shodně uvedly, že daná příkazní smlouva byla platná, ujednání v ní obsažená byla v souladu se smluvní volností stran a příkazce od ní mohl kdykoliv odstoupit. Žalovaný však danou příkazní smlouvu hodnotil z hlediska souladu se zákonem o advokacii a s pravidly profesní etiky a dospěl k závěru, že ze strany žalobce došlo k pochybení. Žalobce si musel být zcela jistě vědom, že jsou na něho jako na advokáta kladeny vyšší společenské nároky než na „běžné“ občany. To, co je dovoleno „běžnému“ občanovi neznamená, že je dovoleno i advokátovi. Advokát je povinen dodržovat povinnosti uložené mu zákonem a stanovskými předpisy a dále je povinen nejen při poskytování právních služeb, ale i v osobním životě, jednat čestně a poctivě. Pokud advokát takové očekávání nesplňuje, ohrožuje tím důvěru v řádný výkon advokacie a je v pravomoci příslušných orgánů České advokátní komory za takové jednání ukládat advokátovi sankce. Z ustanovení § 2a zákona o advokacii vyplývá, že každý má právo na svobodnou volbu advokáta a je tedy zcela zřejmé, že advokát nemůže nikterak bránit svému klientovi ve výběru osoby advokáta či osoby poskytující právní služby, nebo tuto volbu jakýmkoliv způsobem sankcionovat. Ačkoliv z pohledu občanského práva mohla tedy být příkazní smlouva v souladu s právními předpisy, žalobce sjednáním smluvní pokuty porušil zásadu, která pro něho jako pro advokáta vyplývá ze zákona o advokacii. Soud neshledal důvod odchytil se v této věci od shora citovaného názoru a má shodně s dřívějším rozsudkem za to, že žalobce se svým klientem v příkazní smlouvě sjednal smluvní pokutu neslučitelnou s jednou ze základních zásad vyplývajících ze zákona o advokacii a svým jednáním zároveň porušil Pravidla profesní etiky a žalovaný tudíž neměl jinou možnost, než toto jednání sankcionovat.

Z žalobcem předloženého rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2015, č. j. 33 Cdo 1476/2016 – 378, vyplývá, že Nejvyšší soud platnost ujednání smluvní pokuty z hlediska dobrých mravů zkoumal v návaznosti na její funkce (preventivní, uhrazovací a sankční), nikoliv z hlediska její souladnosti či nesouladnosti se stanovskými předpisy.

Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, že ustanovení o exkluzivitě do příkazní smlouvy navrhl sám klient již při vypracování příkazní smlouvy a že klient mohl od příkazní smlouvy kdykoliv odstoupit. V případě, že žalobce takový návrh klienta neodmítl, porušil § 2a zákona o advokacii, neboť sjednáním smluvní pokuty bránil klientovi ve svobodném výběru advokáta. Žalovaný v tomto případě nebyl povinen zkoumat, zda sankční opatření navrhl sám klient či zda mohl klient od smlouvy kdykoliv odstoupit.

Soud rovněž považuje za nedůvodnou námitku žalobce týkající se dle žalobce chybného posouzení kontextu celého případu, tj. v návaznosti na jednání příkazce, který v příkrém rozporu s čl. III. odst. 1 příkazní smlouvy zatajil žalobci prodej nemovitosti Sladovna. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žalobu i na zaplacení částky 1 033 000 Kč jako dorovnání odměny za prodej nemovitosti Sladovna, kterou příkazce prodal bez vědomí žalobce. Z bodu 12 kárného rozhodnutí vyplývá, že kárný senát právní posouzení rozdělil na dvě části, vymáhání smluvní pokuty podle článku III. odst. 5 příkazní smlouvy a vymáhání ušlé odměny za poskytnutí právních služeb, tj. dorovnání odměny za prodej nemovitosti Sladovna. V bodu 14 kárného rozhodnutí kárný senát uvedl, že vymáhání druhé částky – dorovnání odměny neshledal v rozporu s žádným soukromoprávním či stanovským předpisem i s ohledem na náročnost restitučních kauz, v nichž žalobce příkazce zastupoval. Rozhodnutí kárného senátu následně aproboval odvolací kárný senát žalované. Věc byla kárnými senáty dle názoru soudu posouzena správně, když jako

nedovolené jednání bylo postiženo pouze to, které nerespektovalo právo klienta vyplývající z § 2a zákona o advokacii, podle kterého každý má právo na svobodnou volbu advokáta.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaném náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. července 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu